Důvody:

Zmateční stížnost se domnívá, že by šlo o křivou přísahu a o trestný čin teprve tenkráte, kdyby bylo zjištěno, že měl obžalovaný v době manifestační přísahy vkladní knížku — o niž jde — u sebe a ve svém bytě a že tedy popřel její držbu, že však si závěr o křivosti přísahy nelze učiniti ze zjištěné skutečnosti, totiž že byl obžalovaný v době manifestační přísahy vlastníkem uvedené vkladní knížky, kterou mohl dáti do úschovy třetí osobě. Uvedená výtka zmateční stížnosti [§ 281, čís. 9, písm. a), nesprávně čís. 5 tr. ř.] není odůvodněna, neboť přehlíží, že obžalovaný prohlášením, že nemá zabavitelného majetku, zejména že nemá nijakých vkladních knížek, popřel vlastnictví ke vkladní knížce, a že právě v této skutečnosti záleží křivost jeho výpovědi. Je proto zmateční stížností namítaná skutečnost (popření držby ke vkladní knížce) nerozhodná pro závěr o tom, zda byla výpověď obžalovaného křivá či nikoliv.

Ježto se obžalovaný dopustil trestného činu již řečeným obsahem své přísahy, je s hlediska křivé přísahy dále nezávažné, zda obžalovaný mohl po složení přísahy i v případě, že by byl uvedl své vlastnictví ke vkladní knížce, vklad vybrati nebo knížku uschovati, a tak zmařiti uspokojení věřitelů.

Konečně poukazuje zmateční stížnost na to, že knížka byla vinkulována (vázána heslem), takže by z ní prý vymáhající věřitel nebyl mohl dojíti uspokojení beze sdělení hesla, i kdyby ji byl mohl zabaviti [§ 281, čís. 9, písm. a) nebo čís. 10 tr. ř.], tedy že šlo o věc pro věřitele úplně bezcennou. Ani v tomto směru však nelze zmateční stížnosti přisvědčiti, neboť i držitel (vymáhající věřitel) spořitelní vkladní knížky, vázané heslem, které nezná, jest oprávněn vybrati vklad, dokáže-li, že jest oprávněným věřitelem pohledávky z vinkulované vkladní knížky (rozh. č. 16.136 civ. Sb. n. s.).

Čís. 6383.

Předpis § 6, čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení se vztahuje jen na případy, v nichž byl předchozí trest uložen podmíněně. Případ, kdy předchozí trest byl nepodmíněný, neřeší, a neplatí proň zásada, že oba tresty sdílejí co do podmíněnosti nebo nepodmíněnosti stejný osud; otázku podmíněnosti nebo nepodmíněnosti pozdějšího trestu tu nutno řešiti podle ustanovení § 1 nebo § 2 zákona o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 31. října 1939, Zm I 433/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu, jímž nebyl stěžovateli povolen podmíněný odklad výkonu trestu, uloženého mu rozsudkem téhož soudu ze dne 7. března 1939, vlastně rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 6. června 1939, zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. proto, že nebyl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, jest odůvodněna.

Nalézací soud odsoudil obžalovaného rozsudkem ze dne 7. března 1939 pro přečin podle § 14, čís. 5 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. a pro přestupek podle § 312 tr. z., spáchané dne 9. listopadu 1938, k trestu vězení v trvání deseti dní nepodmíněně. Ke zmateční stížnosti obžalovaného zrušil nejvyšší soud rozsudkem ze dne 6. června 1939 rozsudek soudu první stolice ve výroku, kterým byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 14, čís. 5 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. a uložil mu za zbývající přestupek trest vězení v trvání tří dnů, uloživ soudu prvé stolice, aby o podmíněnosti znovu rozhodl.

Soud prvé stolice nepovolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu v podstatě z toho důvodu, že byl obžalovaný před tím odsouzen rozsudkem okresního soudu v N. ze dne 16. listopadu 1938 pro přestupek § 12 zák. čís. 89/1897 ř. z. k peněžitému trestu 50 K nepodmíněně, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání dvou dnů, že tudíž trest, o jehož odklad nyní jde, jest k tomuto posléze uvedenému trestu v poměru § 265 tr. ř. a musí s ním proto sdíleti podle § 6, čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. týž osud v otázce podmíněnosti nebo nepodmíněnosti.

Bez ohledu však na to, zda jde nebo nejde o tresty, které jsou v poměru § 265 tr. ř., nelze v souzeném případě řešiti otázku podmíněnosti nebo nepodmíněnosti trestu podle § 6, čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. Uvedené ustanovení se vztahuje jen na případy, kdy byl předchozí trest uložen podmíněně, neboť jen v takovém případě může soud, vynášející pozdější rozsudek, rozhodnouti o tom, mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti odložen také trest dodatečně přisouzený. Případ, kdy prvý trest byl nepodmíněný, není v § 6, čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. výslovně upraven a neplatí proto pro takový případ zásada, že oba tresty musejí sdíleti co do podmíněnosti nebo nepodmíněnosti stejný osud (rozh. čís. 4711, 4948 Sb. n. s.). Sluší tedy v případech, ve kterých trest, dřívějším rozsudkem uložený, byl nepodmíněný, řešiti otázku podmíněnosti nebo nepodmíněnosti podle ustanovení § 1 nebo § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.

Nalézací soud tedy vykročil ze své moci trestní, když obžalovanému nepovolil podmíněný odklad výkonu trestu jediné z toho důvodu, že považoval podmíněné odsouzení pro uvedený mylný výklad zákona za vyloučeno podle § 6, čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.

Bylo proto napadené usnesení zrušeno jako zmatečné již z těchto důvodů, aniž se bylo třeba zabývati dalšími námitkami a věc byla vrácena soudu prvé stolice, aby znovu zkoumal a rozhodl, jsou-li tu podmínky podmíněného odsouzení podle § 1 nebo § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.